ידאיתקש לנרות התם נמי כתיב ישם תזבח וּ

את הפסח בערב ההוא ליאוחר דבר הוא

דאתא ידתניא יאוחר דבר שנאמר בו בערב

ובין הערבים לדבר שלא נאמר בו אלא בין

הערבים בלבד ומי איכא מידי דאילו שחים

ליה מצפרא אמרת זימניה הוא וכי מטי בין

. הערבים אמרת יאוחר דבר אין יּדהא״ר יוחנן

אהלכה יומתפלל של מנחה ואח״כ מתפלל

של מוספין ובין הערבים דכתיב גבי קמרת

ונרות למה לי ועוד או השיב רבי תחת בן

בתירא לדברי רבי יהושע לא אם אמרת

בשלשה עשר שאין מקצתו ראוי תאמר

בארבעה עשר שמקצתו ראוי ואם איתא

כולו ראוי הוא אלא א"ר יוחנן בפוסל היה בן

בתירא בפסח ששחטו בארבעה עשר שחרית

בין לשמו בין שלא בו לשמו הואיל ומקצתו

ראוי מגדף בה רבי אבהום א"כ פסח כשר לבן

בתירא היכי משכחת לה אי דאפרשיה האידנא

דחוי מעיקרו הוא ואי דאפרשינהום מאתמול

ינראה ונדחה הוא אלא אמר רבי אבהו תהא

לאחר חצות אביי אמר אפילו תימא מצפרא

יאין מחוסר זמן לבן ביום רב פפא אמר אפילו

תימא מאורתא "לילה אין מחוםר זמן דתני דבי

ר' ישמעאל הּ יליל שמיני נכנם לדיר להתעשר

וכדרבי אפטוריקי יידרבי אפטוריקי רמי כתיב

יוהיה שבעת ימים תחת אמו הא לילה חזי

וכתיב יומיום השמיני והלאה ירצה הא לילה

לא חזי הא כיצד לילה לקרושה ויום להרצאה

א"ל רבי זירא לרבי אבהו לימא קסבר רבי

יוחנן בעלי חיים נדחין אמר ליה אין ∞דא"ר

יוחנן יבהמה של שני שותפין הקדיש חציה

וחזר ולקח חציה והקדישה קדושה ואינה

קריבה הועושה תמורה ותמורתה כיוצא בה

יושמע מינה תלת שמע מינה בעלי חיים י

נדחין סוש"מ דחוי מעיקרא הוה דחוי וש"מ נדחין

נו א מיי׳ פ״ג מהל׳ תפלה הל׳ יא ממג עשין יט טוש״ע א״ח סי׳ רפו סעיף ד: בח ב מיי פט״ו מהל׳ פסה״מ הלכה יב: בש ג עי׳ כ״מ פרק ו מהלכות בכורות הלכה יד: בנורות הנכה יד.

ב דה מי" פרק טו מהלכות
מעה"ק הלכה ד ופסק
דקריבה ודלא כר"י:

מוסף רש"י

מוספין. הואיל ואיחר וזמנה אינה עובר דהא אמרי רבנן ושל מוספים כל היוס (ברכות כת.): אין מחוסר זמז לבו ביום. אין כאו מחוסר זמן לבו ביום. מין כמן מסרון מעשה בגופו אלא מסרון זמן שעדיין לא הגיע זמן המוספין, וזמן הראוי לבו ביום אין זה מסרון זמן (יומא סב:): לילה אין זמן (יומא 20:): לידה אין מחוסר זמן, אין מסרון ומן כמי שהגיע לעל להקריב קרבעותיו ממה, הלכך מחוייב הוא בקרבן אלא שהלילה מעכבו מלהביא (חגיגה בשלילה מעכבו השמיני והלאה מיום השמיני והלאה נוף טאקרים נומות לחנו פקרב (בכורות כא:) לילה לקדושה. דלורמת ללו בת הקרבה היל בדכתיב ביום לוומו להקריב, אבי מכלל נפל נפקי ליה וחזי לאקדוש כדאמרינן בזבחים לילה לקדושה יום להרלאה, והלכך לענין חולין חזי מאורמא למישחטיה ומיכל (שבת קלו.): לילה לקדושה. משום כל תקדיש פסולים (חולין פא.) בעלי חיים נדחין. נהמה שנדחית בחיים דחויה דיחוי גמור שארות בפרים לפורה לפור בפולה שאף לכשנראים למה שהיתה ראויה אינה קריבה אלא רועה, ודלא כר"ש דאמר בעלי חיים אין נדחין כר"ש דאמר בעלי חיים אין נדחין בפרה שני שעירי דגמרי׳ מום שנדחה ולכשעבר מומו נראה נחם שמנתה הכפשבה מחלה מהה (פסחים צח.). ולדידי קריבה הך בהמה כשחזר ולקח חליה (קידושין בהמה כשחזר ונקח חניה (קידושין ז:). ואין למידין מהא דחטאת שכיפרו בעליה למיתה אזלא, משום דהוה הלכה למשה מסיני ואין . למידיו מינה (כריתות כז.): ואינה דה. הואיל ומתחלה כשהקדיש קים לא היתה ראויה ליקרב דלא קדשה לחליה, וכיון דלא הואי דידיה לא פשטה קדושה בההיא שעתא כמלה דאין אדם הכהיים שנתם בכולה דאין אדם מקדים דכר שאינו שלו (תמורה בו.) ותמורתה כיוצא בה. דאינה קריבה דמכח קדושה דמויה באתה (קידושין 1.) וש"מ דיחוי מעיקרא הוה 1.) וש"מ דיחוי מעיקרא הוה דיחוי. כגון זו שמתחלת הקדשה דמים הוי דיחוי ופלוגתא אירא למ״ד נראה נודחה שנד אינו ונראה, אבל דיחוי

שימה מקובצת

בקידושין ז:):

זלבה מתפלל של מנחה כו'. התס (ברכות דף כז.) קאמר מי שהיו לפניו ב' תפלות מתפלל תפילת לפניו כי מפנחת ממפנל מפילמ המנחה קודם. י"מ לפי שהגיע זמן המנחה והוי שעה עוברת. ומיהו (בתפילת) [בפרק תפילת] השחר משמע אפילו בשעה שביעית דאיכא שהות. ועוד אי דליכא שהות מה עניו שהת, ועוד להי דיכת שהות מה פכין זה לתמיד דלעיל, אלא טעמא כיון דבא שעת מנחה תדיר קודם אע״פ שאין שעת מנחה עוברת דמנחה חדיר ממוסף וכן לעיל תמיד חדיר טפי מפסח. וכן אמרינן בירושלמי (ברכום ייד הייה) הוון בעין מימר כשאין זהות ביום להתפלל שתיהן, אמר ר' יוחנן אף כשיש מהות ביום להתפלל ושתיהן), ופריך התניא אם הקדים תפלת המנחה למוסף יצא לשעבר אבל בתחילה לא. למוסף כלו נשפנו וחבר במחיםם כגון פתר לה כשלא הגיע זמן התפלה כגון (קודם) [אחר] שש כדאמר ריב"ל למלמידיו אי הוי לכון אריסטון פיי סעודה גדולה (ומטמא) [ומטא] ומא לשית שעי ועד דלא תסהווו יתמו יטיעו שביי פטר דכם משקון לאריסטון חיהוין מצלין חפלת המנחה ברישא והדר מישקון לאריסטון. והא דאמרינן הכא דחפלת המנחה קודמת בעלמא יו דרשינן אחד מן יה המיוחד שבעדרו (מגילה דף כח.): ובין הערבים דבתיב בקטורת וגרות למה לי. בין הערכים דממיד ניחא ליה לכדאמר שו בריש ממיד נשחנו מחחים דם ניחא ליה לכדאמר שו בריש תמיד נשחט (פסחים דף נח.) דזימניה מכי ינטו לללי ערב: ואם איתא בודיה ראוי הוא. ולא מלי

לתרך דנקט מקלתו ראוי משום רבי יהושע משום דהכי פריך מנא ליה לר' אושעיא דבן בתירא מכשיר פסח שחרית אי משום דפסול שלא לשמו דלמא טעמא משום דמקלתו ראוי דהא חזינן הכא דטעם טוב הוא ביו אבל לדברי ר' אושעיא דאינו תופסו לטעם טוב א"כ מאי פריך רבי לרבי יהושע הלא

בכולו ראוי הוא תליא מילתא: הג"ה אי ראפרשיה האידנא דחוי מעיקרא הוא. דלא דמי למחוסר כפורים דלה חשיב דחוי קודם הבאת קרבנו דאין זמנו עד שיטהר ויטבול אבל האי לא חזי לפסח ושלמים אע"פ שהיה יו זמן שלמים ייו: רב פפא אמר אפי' תימא מאורתא לילה אין מחוםר זמן. נריש מנחות (דף ה.) משמע דרב פפא ס"ל יש מחוסר זמן לבו ביום ולריך לחלק בין מחוסר זמן דהכא להתם יייו: בין מחוסר זמן דהכא להתם יייו: בירה איי מחוסר

לה אין מחוםר זמן. וכן משמע בברייתא יח ובחגיגה (דף ט:) לרבי יוחנן וכן במנחות פרק שתי הלחם (דף ק.) ובנזיר (יח:) וביומא פרק אמר להם הממונה (דף כט:):

לילה לקרושה יום להרצאה. הקשה הרב רבי יוסף דבתמורה (דף י.) משמע דתם במעי תמימה קדוש דקדושה חלה אעובר במעי אמו והיאך קדוש בין לבר פדא בין לר' יוחנן והא לילה לקדושה דוקא אבל קודם לכן לא 0: יום להרצאה. מימה תיפוק לי 0 מביום לוומו ולמה לי דכתיב ביום השמיני וי"ל דאי לא כתיב אלא והיה שבעת ימים תחת אמו הוה אמינא אם שחט בלילה אם עלו לא ירדו והשתא קמשמע לן דהוי מחוסר זמן ותרד [אפילו לר"ש] דאין פסולו בקודש ובפ' בתרא (לקמן קיב:) נמי יש תנן מחוסר זמן ששחטו בחוץ אינו בכרת בו דאם עלו לא ירדו מוכח התם [קט.] דקרי מתקבל לפתח אהל מועד וחייב כרת

בחוץ ולר"י דאמר (לקמן דף פד.) בשחיטת לילה אם עלה כאן תרד י"ל למ"ד בפרק בתרא (שם קכ.) אין לילה בבמה השתא שהוא מחוסר זמן אם שחט לילה בבו אחר שביעי פסול אף בבמה וקשה למאן דאמר יש פסול לילה בבמה יש לומר דמודה אף ר"י דבבמה שחיטת לילה לא תרד: הג"ה קרושה ואינה קריבה. לא דמי לרגלה של זו עולה דתמכר ללורכי עולה (תמורה דף יא:) דהתם אינה דחויה כיון דבידו לקדשה: ש"בו בעדי חיים גרחין. וא"ת מאי קמ"ל ר' יוחנן מתני' היא בפ' מי שהיה טמא (פסחים 1:) המפריש נקבה לפסחו כו' ואמרי׳ עלה בגמ׳ (נח.) ש"מ תלת וכי תימא משום דאיכא פלוגתא דתנאי בבעלי חיים נדחין בפ׳ שני שעירי (יומא דף סד.) ואשמועינן ר׳ יוחנן דבעלי חיים נדחין הא א״ר יוחנן חדא זימנא וי״ל דמפריש נקבה דחייה בידים

לאשמועינן ואריך לדקדק בכל הנך מימרות דר׳ יוחנן הנך תלת דבעלי חיים נדחים ובשני מקומות דפליגי רב ור׳ יוחנן בההיא דבפרק שני שעירי ובההיא דלקמן פ׳ קדשי קדשים (דף נט.) גבי מזבח שנפגם 0: ושמע מינה יש דיחוי ברמים. פי׳ בקונט׳ בדבר שאין בו אלא קדושת דמים לא בש מימא שאין דחוי מעיקרא (אין בו) אלא בקדושת הגוף וא״ת א״כ דחוי מעיקרא ודחוי בדמים הכל אחד דכל דחוי מעיקרא אין בו אלא קדושת דמים וי"ל דמשכחת לה בקבל דם בכלי שיש בו מים דראשון ראשון דחוי וחור בין ונהפך למראה דם ובפ׳ התערובת (נקמן דף עת.) אמרי׳ דדם לתוך מים ראשון ראשון בטל ולענין בהו כיסוי אינו כן דאין דחוי אלל מלות וה"ר חיים מפרש יש דחוי בדמים שדוחה תמורה ביו שלא לקרב ואמרי" כאן ביו דאין קדושה אלא לדמים לא אלימא להתפים התמורה לדחותה מקדושתה לעשותה כיולא בה וכפי׳ זה משמע מחוך גירסת הספרים דכריחות דגרסי התם (דף כת.) כך ש״מ בעלי חיים נדחין דקתני ואינה קריבה וש״מ קדושת דמים מדחה דקתני ותמורתה כיולא בה וש״מ יש דחוי בדמים דקתני קדושה למאי לדמים ודחוי מעיקרו לא קתני התם ומיהו ה"ר חיים גרים דחוי מעיקרו ולא גרים יש דחוי בדמים וכן יש כמה ספרים ולפי' קשה מההיא דמפריש נקבה לפסחו דלא קאמר התם תמורתה כיוצא בה ואמרי׳ עלה יש דחוי בדמים וכן בפ׳ בתרא דכריתות (דף כח.) דקאמר ר׳ אלעזר אמר ר' אושעיא מטמא מקדש עשיר שהפריש קן לכבשתו והעני כו' דקאמר ש"מ חלת ולא שייכא תמורה [דאין תמורה בעופות] ורבינו ש"י פי" בתשובה כמו שפי׳ כחו וכתב דבר זה למדתי פירושו ממס׳ כריתות דגרסי׳ התם בלשון זה ש״מ קדושת דמים מדחה כלומר ש״מ אפי׳ כייושל קידשה מתחילה להקרבת גופו אלא קדושת דמים כגון הקדיש חליה וחליה שני חולין א והכי נמי פרשינן ליה יש דיחוי בדמים כגון נקבה לפסחו לא בני" ולא תימא שאין דחוי מתחילה להקרבת גופו אלא קדושת דמים כגון הקדיש חליה וחליה ו בנן ולא תימא שאין דחוי מעיקרא פוסל אלא (ש"ם). מ"א חזיא גופא לפסח אלא לדמיה וכי אקדשה לדמים אקדשה ואיידי ד ולא תימא שאין דחוי אלא (צ"ק ש"ם): ברן ואפילו חזר ל"ל (ש"ם). ולשון סוס' פסחים לא א דראשון ראשון דחוי הוא הלכך אפילו לבסוף רבה הדם ויש בו מראית דם הוי חזיא גופא לפסח אלא לדמיה וכי אקדשה לדמים אקדשה ואיידי דדחויה היא דלא חזיא לאקרובי גופא לדבר שהוקדשה לה אמרי׳ סדחה

ואפי׳ [רב] מודה התם דבעלי חיים נדחין ומיהו קשה מאכל חלב והמיר דתו דהוי דחייה בידים ועוד דהוי נראה ונדחה ולמה ליה לרבי יוחנן

כשהגיע זמן תפלת המנחה כגון לאחר חשע שעות [ומחלה], וא"כ לריך עתה ליזהר ביוה"כ להתפלל תפלת מוסף קודם חלות דאי יאחרו אחר חלות לריך בסהגיע זמן חפכה המנחה בנון נחהר ששע שעות [וחמרה, ו"די כדין שבה יחדה ביוהיה בייהיה בהפכנ הפנה נוסף קודה המנח דה להי יחסור חזה מחנו מריך. להילה בין דל אך שהיה בייהיה בייהי בייהיה בייהי רחמנא פסליה משום מחוסר זמו (דה' אשר) ודכתיב כין יולד (ויחהא כב. ס) אלמא בלידה תליא מילתא: ויום להרצאה. וא"ת תפ"ל מביום לוותו להחריב

דאיתקש לנרות. ובהעלות אהרן וגו' והיינו בין הערבים דקטורת: יאוחר דבר. יאוחר פסח לתמיד דאע"ג דכולה יומא זמניה אי שהייה עד זמן שחיטת התמיד תמיד קודם לו: אין דהא"ר יוחנן. במסכת ברכות: הלכה. כדברי האומר היו לפניו ב' תפלות אחת של מנחה

ואחת של מוספין ששהא ולא התפלל קרינן ביה פסח בזמנו אלמא דרבי ח מחתמול נכחה ונדחה הוח. דכי חפרשיה להקדישו ואע"ג דלא חזי לילה להקרבה

קאמרינן דמקדים ליה אלמא לילה אין מחוסר זמן הואיל ומחר יהיה ראוי: לימא קסבר ר' יוחנן כו'. מדאינטריך לן לשנויי אליביה במפריש לאחר חלות דאי לא שמיע לך מיניה בעלי חיים נדחים ראוי להפרישו לעולם דדלמא אין דחוי אלא בשחוטין כגון מת המשתלח ישפך יבו הדם במס' יומה (דף סב.): הקדיש הליה. החד מהם: ועושה המורה. דהא אינה דשותפין: (א) ואינה קריבה. הואיל ובתחילת הקדשה לא נראה להקריב דחלייה היתה חולין ודחוי מעיקרו הוא הלכך אינה קריבה עוד ותרעה ולוקחין בדמיה אחרת: ۲۷

של מוספין עד זמן ח חבירתה משהינן לה: ובין הערבים דלחיב גבי העורת ונרום למה לי. הואיל ומיניה לא הוי משמע לן בין הערבים ממש ומבעי לן קרא אחריני זו לפרושי: ועוד. תני בתוספתא תיובתא לר׳ אושעיא דהתני השיב רבי תחת בן בתירא כו': **לדברי** ב' יהושע. דאמר כאילו נשחט בי"ג: שאין מקלפו ראוי. לשמו הלכך לא דם"ל כבן בתירא ומשום דמקלתו ראוי לשמו הוא דקאמר טעמיה: ואם איפא. דבן בתירה שחרית מכשר בו לשמו כולו ראוי לשמו הוא: מגדף בה. בהא דרבי יוחנן: א"כ. דבין לשמו ובין שלא לשמו פסול: פסח לשר. בזמנו לשמו לבן בתירא: היכי משכחת לה אי דחפרשיה החידנה. בי"ד בשחרית: דחוי מעיקרא הוא. דבשעת הפרשה לא חזי למידי ושמעינן ליה לר' יוחנן דאמר ז דחוי מעיקרא הוי דחוי לגמרי שלא להירלות יאו עוד: ואי דאפרשיה חזי להקריבו שלא לשמו וכי מטיא י"ד שחרית לא חזי למידי ונראה ונדחה שוב אינו חוזר ונראה לדברי הכל. בשלמא לרבנן פסח אינו נדחה כלל או מלשמו או משלא לשמו דעד זמן שחיטתו חזי לשלמים ובזמנו חזי לפסח אלא לבן בתירא דחוי הוא: מהא לאחר חלום. משכחת לה פסח כשר לבן בתירא במפרים לאחר חלות דהיינו זמו שחיטתו וחזי לשמו: אפי׳ מימא מלפרא. ואין כאן דחוי מעיקרו הואיל וראוי היום אין כאן חסרון זמן ראייתו: ליל שמיני נכנם. הולד להתעשר וקיימא לן בבכורות בפרק מעשר בהמה (דף מ.) מחוסר זמן אינו נכנס לדיר להתעשר: הא לילה. ליל שמיני חזי ולא הוי מחוסר זמן: לקדושה. ראוי ל) פסחים גט., ל) פסחים גט.
 ירוי פסחים פ״ה ה״ד., ג) לקמן
 לל. נרכות כח, ד) ירוי ברכות
 פ״ד ה״א., ל) מוספי פסחים
 פ״ד ה״ח, ו) סוכה לג: מנחות ה. [יומא סב:], ז) חגיגה ט: ה. (דומה סב:), ז) מגיגה ט: וש"נ, ח) חולין פה), ט) קדושין ז. ממורה כו. [כרימומ כז.] י) פסחים לח. יוותה סד. כרימות כו. כח. [ממורה כו: קדושין ז: לקמן נט. עג:], ל) סוכה לג: ט ע׳ תמורה י: [ד"ה אודא] ט עי ממורה י. [ר"ה מזרמן שמילנו ח"ל וי"ל דקודם שנולד מלי מקדיש ליה ומייתי לה בכורות מקרא. עכ"ל רש"ק, מ) שבת קלב., נ) [וע' מו' יומא סד: ד"ה ברייתאן

תורה אור השלם

1. כִּי אָם אֵל הַמַּקוֹם אֲשַׁר ו. כי אם אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיף לשכן שמו יבחר יהוה אלהיף לשכן שמו שם תובח את הפסח בערב בוא השמש מוער צאתף ממצרים: במצרים: במצרים: 2. שור או כשב או עו כי יולד. וְהָיָה שַׁבְעַת יָמִים תַּחַת אָמּוּ וּמִיוֹם הַשְּׁמִינִי וְהָלְאָה יַרְצָה לְקָרַבָּן אִשֶּׁה לִיהֹוָה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואינה ל"ל קודס (ד"ה ועושה:

שינויי נוסחאות

א] ועוד תניא כל"ל (ש"מ). נ"ח ועוד אמר ר' אבא (כי״צ): ב] שלא לשמו לשמו דבעינן בין . הערבים שלא לשמו הואיל כו׳ הערבים שלא לשמו הואיכ כוי כל"ל (*שים, פריד): גן כ"ל רי אבהו אלא לבן בתירה פסח דקרב שלמים היכי (כייצ). והול נוסח מחודש ול"ל לפ"ז דקמקשה נוסח מחודש ונ"ינ נפייז דקחקשה מפסח שעבר זמנו שקרב שלמים היכי משכחת לה. ומדקמוקשה משלמים ולא מפסח עלמו (כני" דידן) משמע דס"ל שהפסח עלמו אף אם הקדישו לפני ליל י"ד אינו נדחה כלל דהוי כמחוסר כפורים שעדיין לא הגיע זמנו ומה שנדחה משלמים אין בו כח לדחות הפסח. תשלמים חין כו כח נדחות הפסח, (ודלח כהחום' בד"ה הג"ה כו', ועי קר"ח שם): ד] נ"ל דאפרשיה (*ש"ם): ה] נ"ח דבי דאפרשיה (ישים): הן ליק דבי ממראי: שמואל (ישים. וכיה בכתהיי): זומן המנחה מתפלל של מנתה כדי אלמא אעיג דומן תפלת המוספין קדים היכא דשהי עד זמן חבירתה כרי כליל (שמכ"א ונע"ז בכתהיי): ז) ליל אחרינא ונע"ז בכתהיים: ז) ליל אחרינא ונע"ז בכתהיים: ז) ליל אחרינא וונע"ז בכתהיים: ז) ליל אחרינא וונע"מ בתהיים ברישה בר ובעריז בכוחרים. זן ליל אחרינא (יש"מ). ובלי"פ נוסף מערב ועד בקר: חן רבי דס"ל כבן בתירא משום לליל (יש"ח): מן מכשיר שחרית, לליל (יש"ח): זן דאמר לקמן (כעמוד זה), לליל (יש"ח). ללמן (כעמוד זה), לליל (יש"ח). יב) ל"ל להראות (*ש"ח): יב) ל"ל יג] לי לי היות האות (ש מו). בן לי נושפך ("ש"מ): יג] תימה הא בעלמא כל"ל (רא"ט): יד] תיבת מן נמחק (ש"מ, רא"ט). ג"ל דרשינן (יומא לד ב) אחד המין המיוחד שבעדרו (מ"ב): בו] דאיצטריך לכדאמר כל״ל (ש״מ): מז] הוא ולדברי ר״א כו״ (ש"ח). בון הוא ולדברי ר"א כוי לג"ל (צ"ק): יון ג"ל שהוא (מ"כ): יו*] שלמים ודאי כה"ג דיחוי מעיקרא הוא, הוא הסה"ד (שם) יו**] להתם דהתם מיירי בעבודות ין כאנט ליאנט (ותי כעכודת שהקדים עבודת ערצית לעבודת שחרית אבל הכא מיירי בהפריט, הס"ד (שם) יח] ל"ל בכריתות (ח א) ובחגיגה (שמכ״י): ימ] נמי משמע דאם עלה ירד דתנן כל"ל שמכ"י) (בד' וילנה הסמיכו בטעות במכה זו להגהה הודמת): (שמוב") (כל היננו הסמיכו כסטות סגסס זו לסגסס קודמת): ב] בכרת, ואי עלה לא ירד הא מוכח כו' (ש"ח). וכן בל"ק גרים הא מוכח, [ור"ל ואי ס"ד דאם עלה לא ירד, ליכא למימר הכי דהא ענס נח ידר, ניכם נתותה הם דהם מוכח התם וכו'. עי"ע]. בא] אם עלה ירד קשה דל"ל ומיום השמיני תיפוק ליה משום דתרד וי"ל כו' כל"ל (מ"ב. ובע"ז בש"מ): כב] ל"ל בלילה (ש"מ):

וחים: ברן ואפילו חזר לכ"ל (שים. למון מוס" ספתים לח ל הראשון רחני החלבן אפילו לבסוף רבה הדם ויש בו מראית זה הור הדה בהן אפילו לבסוף רבה הדם ויש בו מראית זה הור דהוי בהן לענין כרי עד אצל מצווח, מוסק לנ"ק, ונטס"ק כ" למיוט ממק עש"ב: כו) מנורתה ודיו. וראה הני יעביץ: כון לא אמרינן כיון דאין לכ"ל (שמפרי וציק): בחן ל"ל שפירש כאן (שים: בחן אפיל דבר שלא קדש מתחילה להקרבת גופו אלא לקדושת כדי (שים: לן חולין דחוי הוא מלאקריב גופו בתחילת הקדשו ואינו קרב עוד לעולם הואיל ונדחה ידחה ולא נימא אין דחוי בקדשים אלא בדבר הקדוש לגופו ונדחה מהקריב אבל קדושת רמים לא לימא בו תורת דחוי ואן אוא אוא לו שעת הכשר נקרב כמו הכא דחוי לקת חציה והמים המיבול ועל לימא בו תורת דחוי ואן אוא אוא לו שעת הכשר נקרב כמו הכא דחור לקת חציה ורמא נמי לכן נוסם הכי פרשון לו (שפרים: לא) בכסערה לינו צפסוגר"ס, וכל ול רשות כרי, עכ"ל וליש: לכן נימס מקודם דאם. יוכ לון נמנוס למון המור היכול לישב בסערה קטנה או דבר אתר של רשות כרי, עכ"ל וליש: לב מכמי עד סמיד תפלת מוסף מקודם המנחה ולפיכך אם רצה להתפלל תפלת מוסף מקודם רשאי: מ"מ עד קס"ד. ונגליון ד' וילנא כ' אול לים לקל לכי יולד' והיה שבעת ימים תחת אמו:

הש"מ עד סף"ד. ובגיון ד' וינוח כ' חוני ("יק קורם דכן, יכור דעשות קודם המגחה ודפירק אם רצה דהתפדד הפדעה מוסף מקורם רשאי:

דמו אסה מקורים לילה ("י משוח שבו אולה ("לן ציוס שמשיט מיש בעת ימים תחת אמו:

דסכא אסה מקרים ולי אסה מקרים בלילה ("י משוח שבי וויה שבעת ימים תחת אמו:

דסכא אס על ירידו דלא סרי פסלי נקודע (ישון חום מור): וש"ם "ש דחיי ברשים. "יש גורסים וש"מ קדשת דמים להריי ברשים. "ש גורסים וש"מ קדשת דמים לה "ל מידו קלא" ב"ל עד קדשת דמים לה "ל מנין דאינה קריבה. ולימא דבפרק במרא (דממורה) (דרשה הקשה דרב בי. ע" במוס) פרק במרא (דש שור הקשה דרב בי. ע" במוס) פרק במרא (דף מום מדיים ב"ל אם שייך ממוכה. ואש"ג דטלהו ש"מ קדשת לה לקמר ש"מ, קלאמר המל משיע ליה קרא אבל קודש דרק א אבל קודם לל שייך ביה מחוסר זמן אלה בשלוד מדכמיב שור או כשו וגר שף לא בשק הוא לא ביה מחוסר זמן לה בשלוד היש הדיק א אבל קודם לל שייך ביה מחוסר זמן לה ביה לא כשנו וני לא משיע ליה קרא שלה היא הכשה דוקא אבל קודם לבן לא. וייל דלא שייך ביה מחוסר זמן לא נהיה (שמונה) (שמעות) שבעת) ימים מחם אמו הייא (בכלה) (דהכל) בזירה הכמוב דהי בלילה וגריון: